

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1423/2019
13.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., насеље ..., коју заступа Вељко Вукотић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа Зоран Борозан, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1453/17 од 20.04.2018. године, у седници одржаној 13.02.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1453/17 од 20.04.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1453/17 од 20.04.2018. године, ставом 1. изреке, преиначена је пресуда Трећег основног суда у Београду П 28785/13 од 16.09.2016. године у ставу првом изреке, тако што је утврђено да заоставштину пок. ВВ чини $\frac{1}{2}$ идеалног дела непокретности стана број ... који се налази у ... у улици ... број Ставом 2. изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, тако што је утврђено да је тужиља АА власник са $\frac{1}{4}$ идеалног дела непокретности - стана број ... у ... у улици ... број ..., што је тужени дужан признати и трпети да тужиља своје право својине може уписати код надлежног органа. Ставом 3. изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 189.400,00 динара у року од 15 дана.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију и допуну ревизије, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/14) и утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овога закона. Чињенично стање је правилно и потпуно утврђено и на исто је правилно примењено материјално право.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је ћерка туженог и сада пок. ВВ, са којим је тужени био у браку од 1982. године до њене смрти 01.03.1995. године. Тужиља је рођена ... године, пријављена је на адресу у ... у улици ... број ... од 08.08.1990. године, а њена мајка сада пок. ВВ од 26.04.1994. године. До преласка у стан у ... крајем 1992. године тужени је становао на ... где је повремено долазила тужиља са мајком. Пошто су обе боравиле у селу ... на ... нису имале пријављено пребивалиште. Тужиља је ... разред Основне школе "... " у ... уписала .../...годину. Од доласка тужиље и пок. ВВ у ..., породица ББ коју чине тужиља АА и супруга сада пок ВВ је живела у ... у улици ... број ... у заједничком домаћинству са сада пок. ГГ. Сада пок. ВВ никада није била у радном односу, а највише времена је проводила на Док се нису преселиле у ... редовно је долазила у ... ради лечења јер је била слабог здравственог стања. Тужилац је имао посебан однос са примаоцем уговора о доживотном издржавању сада покојним ГГ са којим је закључио уговор о доживотном издржавању као давалац издржавања, а који уговор је оверен пред Четвртим општинским судом у Београду под Ов .../... од 17.09.1992. године. Од закључења уговора породица ... је живела у стану сада пок. ГГ заједно са њим и уговор је извршаван све до смрти ГГ који је умро 08.10.1993. године. Прималац издржавања ГГ је био покретан, релативно доброг здравља све непосредно до пред смрт, а имао је и сопствена примања. Тужени је организовао и сносио трошкове сахране коју обавезу је преузео уговором о доживотном издржавању. Тужени тврди да са туженом сада пок. ВВ није био фактички у браку јер је брачна заједница између њих није постојала иако брак није формално био разведен. Чињеница да је иста боравила у ... заједно са овде тужилом ћерком и њим у стану ГГ је из разлога што је ВВ била болесна па је морала да се лечи. Током боравка обављала је редовне кућне послове. ВВ је имала срчану ману и често су јој отицале ноге. Тужиља је завршила школу и у међувремену се удала и не живи са туженим.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је нашао да предметни стан представља посебну имовину туженог. Пок. ВВ, његова супруга није била у радном односу, била је болесна, па није могла да допринесе стицању имовине а осим тога уговор између туженог и ГГ са којим је био јако добар, представља уговор *in titu personae*, па је очигледно да се не може сматрати да предметни стан представља имовину која је стечена током трајања брачне заједнице овде туженог и његове супруге ВВ, па је тужбени захтев одбио као неоснован, налазећи да нису испуњени услови у примени одредби чл. 171. став 1. Породичног закона.

Другостепени суд је након отварања расправе и након оцене изведених доказа заузео другачији правни став и утврдио да је тужбени захтев тужиле основан. При томе другостепени суд налази да сходно одредби члана 171. став 1. и члана 168. став 2. Породичног закона, а имајући у виду изведене доказе, може се закључити да предметни стан представља заједничку имовину овде туженог и његове покојне супруге ВВ. Према оцени другостепеног суда, изведени доказ указује на чињеницу да пок. ВВ јесте била болесна али да је она ипак живела у заједници са овде туженим, тужилом и сада пок. ГГ са којим је овде тужени закључио уговор о доживотном издржавању. Међутим, предметни уговор је закључен за време трајања брачне заједнице између туженог и сада пок. ВВ, обавезе из уговора о доживотном издржавању извршавани су док је трајала брачна заједница, а пок. ВВ је обављала све кућне послове, па иако није била у радном односу, та чињеница представља околност у погледу оцене да је иста допринела у стицању у заједници, па је тужбени захтев тужиле и усвојио.

Врховни касациони суд прихвата изнето становиште другостепеног суда и налази да се у конкретном случају може применити одредба члана 171. став 1. Породичног закона који предвиђа да имовина стечена у браку сматра се заједничком имовином и законска претпоставка да су удели супружника једнаки. Правилно закључује другостепени суд да је између тужиоца и сада пок. ВВ постојала заједница живота у периоду од 17.09.1992. године (када је закључен уговор о доживотном издржавању) до 08.10.1993. године када је прималац издржавања преминуо, те да иако супруга туженог није била запослена, обављала је као домаћица све кућне послове, бринула о члановима породице, као и о њиховој заједничкој ћерки, а у домаћинству је као члан домаћинства практично живео и сада пок. ГГ (прималац издржавања). Имајући то у виду и чињеницу да није утврђено да су супружници наведеном периоду нити пре тога на несумњив начин изразили вољу да прекину заједницу живота нити су живели самостално, то је изведен правилан закључак да се може сматрати да је предметни стан стечен заједничким радом супружника у току трајања заједнице живота. Зато нема места примени одредбе члана 168. став 2. Породичног закона. Ово из разлога што тужени у току поступка није доказао да предметни стан представља његову посебну имовину. Стицање спорне имовине проистекло је из уговора о доживотном издржавању након смрти примаоца издржавања, па се у том контексту има посматрати и како су брачни другови допринели издржавању примаоца издржавања. У конкретном случају, у току поступка и оценом изведених доказа је утврђено да су оба брачна друга и тужилац и његова покојна супруга ВВ, учествовали у испуњавању тих обавеза у односу на примаоца издржавања, Зато се сходно томе има и применити одредба члана 171. став 1. Породичног закона.

Стога се наводи из ревизије туженог да другостепени суд није правилно оценио изведене доказе не могу прихватити као оправдани.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе из ревизије, али налази да исти нису од посебног значаја за доношење другачије одлуке.

Имајући у виду напред изнето, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлука о трошковима поступка донета је на основу члана 165. ст. 1. и 2. у вези члана 153. став 1. ЗПП, а ово имајући у виду чињеницу да тужилац није успео у ревизијском поступку.

**Председник већа
судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић